

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobkyně: O. T.
bytem P. 3242/2, P. 4
zastoupené Ing. H. K. jako obecným zmocněncem

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2018, čj. MV-46756-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“) ze dne 13. 6. 2018, čj. MV-46756-4/SO-2018 (dále též „Napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 3. 2018, čj. OAM-2133-19/ZR-2017 (dále též

„**Prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), zrušil platnost povolení žalobkyně k trvalému pobytu, neboť žalobkyně nepobývala na území po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky, a stanovil jí podle § 50 odst. 1 písm. b) a odst. 5 zákona o pobytu cizinců lhůtu k vycestování v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobkyni doručeno dne 21. 6. 2018, žalovaná odvolání žalobkyně proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítla a toto rozhodnutí potvrdila.

II. Rozhodnutí žalované (Napadené rozhodnutí)

3. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí zdůraznila, že správní orgán prvního stupně byl v souladu s ustanovením § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v případě naplnění podmínky, že žalobkyně nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky, povinen zrušit platnost povolení k trvalému pobytu, aniž by byl povinen zkoumat důvody nepřítomnosti na území. Poukázala na závěry vyslovené v rozhodnutích Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 462/03 a ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06. Vysvětlila přitom rovněž důvody, pro které nepovažovala výpověď žalobkyně ohledně důvodu nepřítomnosti na území za věrohodnou.
4. Žalovaná měla z data vydání cestovního dokladu žalobkyně č. EP607912 a ze skutečnosti, že tento neobsahoval žádná přechodová razítka svědčící o jejím pobytu na území ČR, za prokázané, že žalobkyně nepobývala na území nejpozději od 18. 12. 2012 do 30. 9. 2017, kdy podle výpovědi žalobkyně došlo k jejímu návratu, o čemž podle žalované svědčí rovněž následně zaznamenané návštěvy u správního orgánu prvního stupně.
5. Žalovaná dále v odůvodnění Napadeného rozhodnutí konstatovala, že vzhledem k tomu, že žalobkyně nepobývala na území České republiky po dobu více než 4 let, nemohla si za tuto dobu vytvořit žádné ochrany hodné vazby. Žalovaná uvedla, že žalobkyně má v zemi původu matku, se kterou dlouhodobě pobývala a která jí pomáhala s péčí o dceru, přičemž má v zemi původu obchod, což dle žalované „*značí významné rodinné a soukromé vazby na zemi původu*“. Žalobkyně pak podle žalované při výslechu uvedla, že by ji zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu po stránce ekonomické nezasáhlo a že má v zemi původu fungující obchod, z čehož je dle žalované zřejmé, že žalobkyně není na území dostatečně ekonomicky integrována. Žalovaná doplnila, že pokud žalobkyně uvedla, že na území navázala prostřednictvím internetu vážné známosti, tyto nijak blíže nespecifikovala. Podle žalované pak z cizineckého informačního systému a výpovědi žalobkyně vyplývá, že na žalobkyni není nikdo pobytově závislý, neboť její dcera nedisponuje povolením k trvalému pobytu a vízum za účelem strpění jí bylo uděleno přechodně pouze do 20. 9. 2018, aby zde po dobu řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu mohla pobývat se svou matkou. Žalovaná přitom uzavřela, že na výsledek řízení ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu mohou žalobkyně a její dcera „*počkat na Ukrajině*“.
6. S poukazem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, čj. 2 Azs 122/2015 - 70, pak žalovaná uzavřela, že se zřetelem k uvedeným skutečnostem nebude rozhodnutí nepřiměřené z hlediska dopadu do rodinného života žalobkyně. Doplnila, že v případě, že by ozbrojený konflikt na Ukrajině znamenal

skutečnou překážku v návratu žalobkyně a její dcery na Ukrajinu, zná právní řád ČR jiné instituty, které by žalobkyně mohla k řešení situace využít.

III. Žaloba a její doplnění

7. Žalobkyně v obecné rovině předeslala, že Napadené rozhodnutí je zatíženo vadou nezákonnosti, kterou spatřovala (i.) v porušení ustanovení § 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), dle nichž je správní orgán povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci, s tím, že učiněná zjištění nepostačovala ke správnému posouzení věci, (ii.) v porušení § 4 správního řádu stanovujícího povinnost správnímu orgánu chovat se k dotčeným osobám zdvořile a podle možnosti jim vycházet vstříc, a (iii.) v tom, že pokud podklady, které správní orgán opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, nemohl správně posoudit rozhodné skutkové a právní otázky, resp. v tom, že správní orgán zhodnotil provedené důkazy nesprávně a bez jejich vzájemné souvislosti.
8. Konkrétněji pak žalobkyně namítla, že žalovaná pochybila v posouzení otázky nepřiměřeného dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně. K závěrům uvedeným na str. 4 ve třetím odstavci Napadeného rozhodnutí žalobkyně poukázala na to, že ihned po návratu do ČR si našla práci na hlavní pracovní poměr, více než rok pracuje, nepobírá žádné dávky od státu, odvádí sociální a zdravotní pojištění a má zajištěné ubytování pro společné bydlení s dcerou, která navštěvuje místní školu. Doplnila, že její matka zemřela dne 16. 4. 2018, kvůli válečnému stavu v zemi původu byl její obchod zničen a jediným zdrojem obživy pro ni i její dceru představuje její práce v Praze.
9. Žalobkyně dále nesouhlasila se závěry uvedenými na str. 4 ve čtvrtém odstavci Napadeného rozhodnutí, které považovala za rozporné se závěry vyslovenými na str. 5 ve třetím odstavci Napadeného rozhodnutí. Žalobkyně byla přesvědčena, že ozbrojený konflikt na Ukrajině představuje skutečnou překážku v návratu na Ukrajinu, přičemž tuto skutečnost měl správní orgán prozkoumat v rámci posouzení otázky nepřiměřeného dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Měla za to, že ukončení jejího trvalého pobytu by pro ni a její dceru znamenalo „*velkou újmu*“. Napadené rozhodnutí tak považovala za nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života.
10. V podání ze dne 14. 9. 2018 pak žalobkyně namítala, že správní orgán nepostupoval podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ale dle § 87l odst. 1 písm. d) tohoto zákona. Opakovaně poukázala na probíhající ozbrojený konflikt v zemi původu s tím, že v ČR má spolu se svou dcerou jediný zdroj živobytí, přičemž dcera zde chodí do základní školy. Uvedla, že 4 roky byla kvůli ozbrojeným skupinám v postavení „zajatce“, když nemohla vyřídit cestovní doklad pro svou dceru, za což byla fakticky potrestána zrušením trvalého pobytu

IV. Vyjádření žalované

11. Žalovaná se ve svém vyjádření k žalobě ze dne 20. 8. 2018 ztotožnila se závěry vyslovenými v obou rozhodnutích, žalobní námitky odmítla jako nedůvodné a odkázala na odůvodnění Napadeného rozhodnutí a spisový materiál s tím, že žalobkyně nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by Napadené rozhodnutí zpochybňovala.
12. Žalovaná podotkla, že na úmrtí matky měla žalobkyně vzhledem k datu události upozornit dříve, než v podané žalobě. I tvrzení o zničení obchodu pak žalobkyně podle žalované

poprvé uvedla v podané žalobě. Žalovaná trvala na tom, že žalobkyně v případě, kdy by nebyl možný její návrat na Ukrajinu z důvodu ozbrojeného konfliktu, mohla požádat o udělení mezinárodní ochrany, případně mohl být v řízení vedeném cizineckou policií konstatován důvod znemožňující její vycestování z území ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

V. Jednání

13. Při jednání konaném dne 5. 12. 2019 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.
14. Žalobkyně při jednání zopakovala námitku poukazující na rozpor mezi ustanoveními § 77 odst. 1 písm. d) a § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, že správní orgány měly v případě rozporu aplikovat pro žalobkyni příznivější úpravu. Zdůraznila, že se nedopustila žádného přestupku. Připustila, že nedodržela termín předvídaný v zákoně, avšak měla za to, že nikoli svou vinou, když území, z něhož pochází, je dle žalobkyně obsazeno ruskými vojsky, přičemž žalobkyně byla fakticky v roli „zajatce“ a nepodařilo se jí vyřídit průkazy pro svou dceru. Správní orgány věc hodnotily formálně. Rozhodnutí považovala žalobkyně za nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života, když v České republice „vidí svou budoucnost“, její dcera zde chodí do školy a trpí poruchou kvůli válce, přičemž její stav se zde po poskytnutí zdravotní péče zklidnil.
15. Soud při jednání provedl důkaz žalobkyní předloženým úmrtním listem matky, pracovní smlouvou uzavřenou mezi žalobkyní a společností AHOLD Czech Republic, a.s. dne 12. 3. 2018, rozhodnutím ředitele Základní školy Rakovského v Praze 12 ze dne 5. 1. 2018, čj. 18/2018, o přijetí dcery žalobkyně do 2. ročníku základní školy, dodatkem k pracovní smlouvě ze dne 30. 9. 2018, pracovním hodnocením žalobkyně a konečně zprávou ošetřující lékařky dcery ze dne 3. 12. 2019 týkající se jejího aktuálního zdravotního stavu. Soud naopak neprováděl dokazování žalobkyní předloženým protokolem z jednání s pracovníky Kanceláře Veřejného ochránce práv, neboť skutkové okolnosti týkající se uvedeného jednání nepovažoval pro posouzení důvodnosti uplatněných žalobních námitek za relevantní.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
17. Soud připomíná, že žalobkyně v průběhu řízení opakovaně žádala o přiznání odkladného účinku žalobě, přičemž soud usneseními ze dne 23. 8. 2018, čj. 10 A 112/2018 - 24, a ze dne 11. 10. 2018, čj. 10 A 112/2018 - 35, žalobě odkladný účinek nepřiznal. Usnesením ze dne 16. 5. 2019, čj. 10 A 112/2018 - 53, pak soud nevyhověl návrhu žalobkyně na ustanovení advokáta.
18. V posuzované věci byla správním orgánem prvního stupně s odkazem na § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost povolení žalobkyně k trvalému pobytu, a to proto, že žalobkyně nepobývala na území po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky.
19. Soud k žalobním bodům nejprve poznamenává, že je žalobkyně v reakci na vydání Napadeného rozhodnutí a znění jeho odůvodnění z větší části přenesla do žaloby ze svého

odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí. Žalobkyně tudíž v tomto rozsahu pominula, že se předmětnými námitkami zabývala žalovaná v Napadeném rozhodnutí. Žalobkyně v důsledku toho v podané žalobě vůbec nereagovala na závěry, které žalovaná vyslovila k téměř identickým odvolacím námitkám žalobkyně v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Nijak nerefletovala, že žalovaná předmětné námitky vypořádala a zdůvodnila závěr o jejich neopodstatněnosti. V tomto ohledu platí, že žalobkyně v daném rozsahu tím, že v žalobě zopakovala námitky vznesené v odvolání, aniž by reagovala na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaná s předmětným okruhem námitek vypořádala a přezkoumatelným způsobem (srov. dále) popsala a vysvětlila, na základě jakých konkrétních úvah uzavřela o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, značně snížila svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za ni nemohl domýšlet další argumenty.

20. Žalobkyně v podané žalobě v obecné rovině předslala, že je Napadené rozhodnutí nezákonné, pro (i.) porušení ustanovení § 2 a 3 správního řádu, dle nichž je správní orgán povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci, s tím, že učiněná zjištění nepostačovala ke správnému posouzení věci, (ii.) pro porušení § 4 správního řádu stanovujícího povinnost správnímu orgánu chovat se k dotčeným osobám zdvořile a podle možnosti jim vycházet vstříc, a (iii.) proto, že podklady, které správní orgán opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, a správní orgán tak nemohl správně posoudit rozhodné skutkové a právní otázky, resp. že správní orgán zhodnotil provedené důkazy nesprávně a bez jejich vzájemné souvislosti.
21. Soud v této souvislosti podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobkyně, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby přitom ovšem v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobkyni žalobní argumentaci dotvářel.
22. Soud nepřehlédl, že žalobkyně v podané žalobě setrvala při formulaci uvedené množiny námitek ve striktně obecné rovině, nijak nekonkretizovala, jakým konkrétním postupem měly správní orgány uvedená ustanovení správního řádu porušit. Pokud se tedy žalobkyně v podané žalobě omezila na paušální a blíže nerozvedené poznámky stran tvrzeného porušení uvedených ustanovení správního řádu a obecný poukaz na nedostatečně zjištěný skutkový stav, či na nesprávné hodnocení důkazů, nezbylo soudu, než v obdobně obecné rovině konstatovat, že Napadené rozhodnutí takovými obecně tvrzenými vadami netrpí.
23. Namítala-li tak žalobkyně, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, resp. neměl oporu ve spise, popř. že provedené důkazy byly nesprávně hodnoceny, soud v míře obecnosti odpovídající uplatněným žalobním námitkám konstatuje, že tomu bylo právě naopak. Z odůvodnění Prvostupňového i Napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že bylo zjištěno, že žalobkyně se skutečně po dobu více než 4 let nezdržovala na území České republiky. Žalobkyně ostatně tuto skutečnost nečinila nijak spornou, naopak ji v rámci výsledku ve správním řízení, jakož i v průběhu řízení o podané žalobě potvrdila (srov. podání ze dne 14. 9. 2018). Žalobkyně ani nikterak neoznačovala důkazní prostředky, které snad nebyly v řízení provedeny, ač provedeny být měly, stejně tak nespecifikovala, v jakém konkrétním ohledu měly být v řízení provedené důkazy nesprávně vyhodnoceny.
24. Žalobkyně tedy žádné konkrétní námitky proti skutkovým závěrům správního orgánu prvního stupně a žalované nevznesla a omezila se v souladu s dříve uvedeným toliko na recepci obecných odvolacích námitek poukazujících na porušení § 2, 3 či § 4 správního

řádu, resp. na nedostatečně zjištěný skutkový stav či nesprávné hodnocení důkazů. Žalobkyně přitom ani v podaném odvolání ani v podané žalobě v souladu s dříve uvedeným nikterak konkrétně nenamítala, v jakém ohledu měla být rozhodnutí vydaná správními orgány v této věci obecně naříkanými vadami zatížena. Soud proto v míře obecnosti odpovídající uvedenému okruhu námitek uzavírá, že Napadené rozhodnutí není v daném ohledu stíženo vadou, pro kterou by nemohlo v soudním přezkumu obstát. Skutkový stav v projednávané věci byl dle soudu bez důvodných pochybností správními orgány osvědčen a má dostatečnou oporu ve správním spisu, přičemž byl následně správními orgány zcela správně právně vyhodnocen.

25. Soud pak pro úplnost podotýká, že pokud žalobkyně v podání ze dne 14. 9. 2018 podanou žalobu doplnila v tom směru, že správní orgán pochybil, když nepostupoval podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ale dle § 871 odst. 1 písm. d) tohoto zákona (tuto námitku pak žalobkyně zopakovala a rozvedla rovněž v rámci ústního jednání), nemohl se soud její námitkou zabývat, neboť žalobkyně žalobu v daném směru doplnila po uplynutí lhůty pro uplatnění žalobních bodů dle § 71 odst. 2 s. ř. s. Uvedená námitka přitom nemá svůj předobraz v žádné uplatněné žalobní námitce a současně není dána žádný z výjimek, pro něž by se soud mohl uvedenou námitkou zabývat bez ohledu na její opožděné uplatnění. Soud nicméně toliko *obiter dictum* nad rámec nezbytného odůvodnění podotýká, že správní orgány v posuzované věci řádně aplikovaly ustanovení § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a to se zřetelem k tomu, že žalobkyně byla nositelkou povolení k trvalému pobytu uděleného jí v roce 2007 jako rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie. Správní orgány tedy v daném směru nepochybily, pokud na daném skutkovém půdorysu aplikovaly ustanovení § 87 odst. 1 písm. d) namísto ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
26. Soud dále přistoupil k posouzení důvodnosti klíčové žalobní námitky zpochybňující naplnění druhé podmínky aplikace § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. podmínky přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
27. Soud připomíná, že podle § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců „*ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky*“, a to „*za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života*“.
28. Z citovaného ustanovení plyne, že povolení cizince k trvalému pobytu lze zrušit pouze tehdy, pokud jsou kumulativně splněny následující dvě podmínky. Za první, držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky. Za druhé, zrušení trvalého pobytu cizince musí být přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Pokud jedna z těchto dvou podmínek není splněna, nelze povolení cizince k trvalému pobytu zrušit.
29. První podmínka pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně byla s ohledem na dříve uvedené v nyní posuzované věci nade vší pochybnost splněna. O této skutečnosti není mezi účastníky sporu.
30. Žalobkyně nicméně zpochybnila naplnění druhé podmínky daného ustanovení, tj. že rozhodnutí o zrušení povolení nebude nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života.

31. Pravidla pro posuzování přiměřenosti zásahu stanoví § 174a téhož zákona, dle něhož „(p)ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“
32. Podmínkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval (srov. např. rozsudky ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 6/2012 - 29, ze dne 6. 12. 2011, čj. 8 As 32/2011 - 60, nebo ze dne 18. 4. 2008, čj. 2 As 19/2008 - 75). V této oblasti existuje i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (z judikatury Evropského soudu pro lidská práva srovnej např. *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; *Nunez proti Norsku*, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; *Konstantinov proti Nizozemsku*, rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58; blíže viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 958-959).
33. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře formuloval výčet faktorů, které je třeba brát v potaz při posuzování otázky přiměřenosti ve věcech cizinecké agendy; jsou jimi: „(1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. (...) Za druhé, při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život stěžovatele narušen, je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění. „Narušením“ rodinného života se rozumí negativní dopady rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, které mohou nabývat různých podob; patří sem například nemožnost získat legální příjem na území České republiky (v důsledku ztráty živnostenského oprávnění či pracovního povolení), ztráta nároku na veřejné zdravotní pojištění, či nutnost s nemalými náklady vycestovat na delší dobu z území

České republiky za účelem podání žádosti o jiný pobytový status a kvůli absolvování takového řízení“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012 - 39).

34. Žalobkyni lze s odkazem na dříve uvedené v obecné rovině přisvědčit potud, že přiměřenost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je nezbytnou podmínkou samotné možnosti vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu dle aplikovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Naplnění této podmínky soud posoudil ve vztahu k uplatněným žalobním námitkám a dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byl dostatečně zjištěn skutkový stav, jenž byl rovněž správně vyhodnocen, přičemž odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyhovuje všem požadavkům na něj kladeným.
35. Správním orgánům není dle přesvědčení soudu možno v nyní řešené věci v žádném případě vytýkat, že by snad při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců postupovaly toliko formálně, či že by ve svých závěrech nepřípustně paušalizovaly a opomenuly se zabývat individuálními poměry žalobkyně. Právě naopak, jak bude vysvětleno níže, správní orgány řádně zohlednily relevantní kritéria a neopomněly posoudit konkrétní skutkové okolnosti, jež byly ve vztahu k žalobkyni zjištěny.
36. Soud se neztotožnil s žalobkyní, že by správní orgány posoudily otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně na daném skutkovém půdorysu nesprávně. Soud dospěl k závěru, že správní orgány požadavkům vyplývajícím z § 174a zákona o pobytu cizinců a navazující judikatorní praxe v posuzované věci plně dostály, a ztotožňuje se zcela s jejich závěry o tom, že zrušení trvalého pobytu nelze na daném skutkovém půdorysu považovat za nepřiměřené.
37. Správní orgány v nyní posuzované věci řádně zohlednily všechna relevantní kritéria, v souladu se závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 3. 2. 2016, čj. 3 Azs 100/2015 - 30, opomenuly toliko ta hlediska, jež nebyla v projednávané věci významná, resp. ve vztahu k nimž nebyly v řízení zjištěny žádné relevantní okolnosti. Správní orgány tedy zkoumaly všechny relevantní faktory přiměřenosti. Podrobně se sice nevyjádřily ke všem aspektům vyplývajícím z § 174a zákona o pobytu cizinců, ale odpovídajícím způsobem hodnotily ty důležité, které mohly být pro posouzení věci významné. Přiměřenost rozhodnutí byla přirozeně zkoumána jen ve vztahu k okolnostem, které v řízení vyšly najevo.
38. Správní orgány tak v posuzované věci řádně vysvětlily důvody, pro které uzavřely, že žalobkyně není na území České republiky integrována způsobem, který by zakládal nepřiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení předmětného typu pobytového oprávnění do jejího soukromého a rodinného života. Správní orgány přitom řádně zohlednily obsah výpovědi žalobkyně v průběhu řízení a odpovídajícím způsobem reflektovaly relevantní skutková tvrzení žalobkyně, která poukazovala na to, že má v zemi původu matku, s níž dlouhodobě pobývala a jež jí pomáhala s péčí o dceru, jakož i na to, že má v zemi původu fungující obchod. Rovněž správní orgány zcela správně zohlednily obsah výpovědi žalobkyně, která v průběhu řízení explicitně potvrdila, že by ji zrušení povolení k pobytu ekonomicky nezasáhlo. Žalovaná pak rovněž vyšla ze zjištění, že na žalobkyni není na území České republiky žádná další osoba pobytově závislá. Žalovaná na str. 3 – 4 rovněž podrobně specifikovala důvody, pro které nepovažovala výpověď žalobkyně ohledně důvodů nepřítomnosti na území České republiky a o nemožnosti vycestovat z Ukrajiny za

nevěrohodnou. Především pak správní orgány vyšly při posuzování otázky přiměřenosti dopadů zcela správně ze závěru, že typová intenzita zásahu do soukromého a rodinného života, jenž může být žalobkyni způsoben zrušením povolení k trvalému pobytu, je mírnější, než je tomu u potenciálního zásahu představovaného důsledky uložení správního vyhoštění či zamítnutí žádosti o udělení pobytového povolení (srov. dále). Přitom neopomenuly zdůraznit, že žalobkyni není uvedeným rozhodnutím fakticky bráněno v pobytu na území. Explicitně přitom uvedly, že lze s ohledem na skutkové okolnosti nyní řešené věci očekávat, že žalobkyně by byla v případě žádosti o jiný typ pobytového oprávnění procesně úspěšná.

39. Omezila-li se tedy žalobkyně v tomto směru na obecnou námitku stran nesprávného závěru o přiměřenosti zásahu, soud konstatuje, že žalovaná i správní orgán prvního stupně dostatečným způsobem vyhodnotily všechna pro věc relevantní kritéria posuzování přiměřenosti zásahu zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně, přičemž je podložily relevantními a prokázanými skutkovými zjištěními. Své závěry k těmto kritériím řádně poměřily, přičemž přezkoumatelným způsobem zachytily úvahy, jimiž byly při formulaci závěru o přiměřenosti vedeny. Žalobkyně ostatně v podané žalobě nikterak konkrétně nespecifikovala, jaká hlediska měly správní orgány v posuzované věci opomenout, ani nenamítala, že by ve vztahu k některým z kritérií dospěly k chybným závěrům nemajícím oporu ve skutkovém stavu věci. Především pak žalobkyně v podané žalobě nijak nezpochybnila závěry vyslovené žalovanou na str. 3 – 4 Napadeného rozhodnutí, v nichž žalovaná poukázala na konkrétní důvody, pro které nepovažovala skutková tvrzení žalobkyně týkající se jí uváděných důvodů nepřítomnosti na území České republiky a poukazující na nemožnost vycestování s dcerou ze země původu za nevěrohodná.
40. Soud v tomto směru rovněž poukazuje na závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 3. 2019, čj. 1 Azs 367/2018 - 34, když deklaroval, že *„nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, tedy rovněž nepřiměřenost tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života, pokud sama žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na samotné žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o tom, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 – 60).“* V tomtéž rozsudku pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že *„(j)e totiž iluzorní představa, že by správní orgány objektivně mohly z moci úřední samy bez součinnosti s účastníkem řízení zjistit veškeré skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života“*.
41. Soud tak s poukazem na shora popsany význam a roli dispoziční zásady v tomto typu soudního řízení zdůrazňuje, že pokud tedy žalobkyně v podané žalobě proti uvedeným konkrétním závěrům nebrojila a omezila se na paušální a blíže nerozvedenou poznámku stran nesprávného posouzení otázky přiměřenosti, nezbylo soudu, než v obdobně obecné rovině konstatovat, že Napadené rozhodnutí takovou vadou netrpí.
42. Soud se stejnou naléhavostí zdůrazňuje, že v situaci, kdy žalobkyně až v podané žalobě poukázala na to, že matka již zemřela, přičemž její obchod v zemi původu byl zničen, resp. teprve v rámci ústního jednání před soudem poukázala na zdravotní stav dcery, správním orgánům nelze v žádném případě vytýkat, že by uvedené okolnosti nezohlednily. Žalobkyně totiž na uvedené skutečnosti v průběhu správního řízení nepoukázala, neučinila tak ani v podaném odvolání, přestože k těmto událostem mělo dojít již v průběhu

správného řízení. Správní orgány tedy v daném ohledu nemohly zatížit svá rozhodnutí vadou, pro kterou by nemohla v soudním přezkumu obstát, a nezohlednění těchto skutečností ve správním řízení jde k tíži žalobkyně.

43. Soud přitom podotýká, že ani právě uvedené okolnosti nemusí být bez dalšího způsobilé vyústit v závěr o nepřiměřenosti dopadů zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně, a to ani ve spojení s argumentací poukazující na to, že je žalobkyně v České republice zaměstnána na hlavní pracovní poměr, její dcera zde chodí do české školy a trpí zdravotními problémy způsobenými mj. konfliktem na Ukrajině.
44. Soud v tomto směru připomíná, že závěry žalované a správního orgánu prvního stupně mají oporu v ustálené rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, který ustáleně judikuje, že *„pokud jde o typovou intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života cizince, jenž může být způsoben zrušením povolení k trvalému pobytu, je tato v zásadě mírnější než je tomu u potenciálního zásahu představovaného důsledky uložení správního vyhoštění či zamítnutí žádosti o udělení pobytového povolení“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, čj. 2 Azs 122/2015 - 67).
45. Soud zohlednil, že zrušení pobytového oprávnění žalobkyně je sice spojeno s povinností vycestovat, nestaví však překážku jejímu návratu do České republiky ani jejímu dalšímu pobytu zde, a tedy ani tomu, aby žalobkyně získávala prostředky na obživu svou a své dcery prací na území ČR, popř. tomu, aby dcera navázala na své studium na zdejší základní škole a byla jí zde poskytována zdravotní péče. Samotné zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců totiž nelze obecně považovat za sankci následující porušení právní povinnosti držitele povolení, ale spíše za formálně-právní zohlednění objektivní skutečnosti (nepobývání na území České republiky), ze které logicky vyplývá faktické dlouhodobé nevyužívání daného pobytového oprávnění. Má-li za dané situace být poměřována intenzita předmětného zásahu do soukromého a rodinného života držitele rušeného pobytového povolení s intenzitou zájmu na jeho zrušení (který spočívá zejména v požadavku souladu formálně-právního a materiálního stavu pobytové situace a potřeb cizince), nelze než dospět k závěru, že ačkoli zájem na zrušení pobytového povolení žalobkyně není výrazný, nepředstavuje toto zrušení nepřiměřený zásah do jejího soukromého ani rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, čj. 2 Azs 122/2015 - 67). Žalobkyni nic nebrání, pakliže tak již neučinila, požádat o jiné pobytové oprávnění, na základě kterého by mohla posléze pokračovat v pobytu na území České republiky, obstarávat si zde prací prostředky pro krytí životních potřeb svých a své dcery, zajistit zde možnost v pokračování ve školní docházce a náležitou odbornou péči stran zdravotního stavu dcery. Ze správního spisu ani z žádných jiných skutečností přitom nevyplývá žádná okolnost, z níž by soud mohl usuzovat, že by žalobkyně neměla být s takovou svou žádostí úspěšná.
46. Soud v tomto směru v reakci na shora reprodukované obecné námitky žalobkyně uzavírá, že správní orgány ve svých rozhodnutích připomenuté judikatorní mantinely respektovaly a všem z nich vyplývajícím požadavkům dostály. Soud neshledal v postupu správních orgánů jakékoliv deficiencie na straně posouzení skutkových i právních otázek ve vazbě na posuzování dopadů rozhodnutí dle § 174 zákona o pobytu cizinců, jež by musely vyústit ve zrušení Napadeného rozhodnutí. Žalobní námitky tyto závěry zpochybňující byly dle přesvědčení soudu v souladu s dříve uvedeným toliko obecně formulované, nadto pak nepředstavovaly adekvátní reakci na obsah odůvodnění obou rozhodnutí, v nichž

vyslovené meritorní závěry odpovídají shora vyloženým zákonným a navazujícím judikatorním mantinelům. Soud v tomto směru opětovně zdůrazňuje, že žalobkyně nespecifikovala, jaká hlediska měly správní orgány v posuzované věci opomenout, ani nenamítala, že by ve vztahu k některým z kritérií dospěly k chybným závěrům nemajícím oporu ve skutkovém stavu věci. Především pak v podané žalobě nijak nezpochybnila závěry vyslovené žalovanou na str. 3 – 4 Napadeného rozhodnutí, v nichž žalovaná poukázala na konkrétní důvody, pro které nepovažovala skutková tvrzení žalobkyně týkající se jí uváděných důvodů nepřítomnosti na území České republiky a poukazující na nemožnost vycestování s dcerou ze země původu za nevěrohodná. Žalobkyně konečně v podané žalobě ani později v rámci své procesní obrany nijak konkrétně netvrdila ani neprokazovala, že by již v důsledku samotné nutnosti dočasného opuštění území České republiky za účelem případného podání žádosti o jiný pobytový status a kvůli absolvování takového řízení bylo do jejího soukromého a rodinného života zasaženo způsobem, který by si vyžádal poskytnutí ochrany v tomto soudním řízení. Za okolnost svědčící bez dalšího o nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně přitom soud nemohl osvědčit ani informace o zdravotním stavu dcery žalobkyně. Ze zprávy ošetřující lékařky dcery ze dne 3. 12. 2019 vyplynulo, že zdravotní stav dcery se zlepšil a z ničeho nevyplývá, že by bránil případnému dočasnému opuštění území České republiky za účelem podání žádosti o jiné pobytové oprávnění na zastupitelském úřadě.

47. Zdejší soud tak ve světle výše uvedených závěrů neshledal námitky poukazující na nesprávné posouzení otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně důvodnými.
48. Pokud pak žalobkyně v podané žalobě poukázala na to, že překážkou jejího návratu na Ukrajinu je probíhající ozbrojený konflikt, setrvala i v tomto případě toliko ve striktně obecné rovině a nijak nespecifikovala, jaký vztah má toto její obecné tvrzení k některému z kritérií posuzování přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 1 Úmluvy. Nijak nerozvedený poukaz na probíhající ozbrojený konflikt na Ukrajině pak dle přesvědčení soudu není a nemůže být sám o sobě způsobilý vést k závěru o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Soud podotýká, že smyslem a účelem posuzování podmínky dle § 174a zákona o pobytu cizinců v situacích podobných této je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány. Správní orgán prvního stupně se nadto uvedenou otázkou dostatečným způsobem zabýval a na str. 3 – 4 odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí popsal důvody, pro které uzavřel, že probíhající ozbrojený konflikt na části ukrajinského území není důvodem, který by sám o sobě bez dalšího musel vyústit v závěr o nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně.
49. Žalobkyně přitom ani proti těmto závěrům v podaném odvolání ani posléze v podané žalobě konkrétně nebrojila a omezila se na zopakování obecného poukazu na probíhající ozbrojený konflikt. Městský soud v Praze se tak mohl věnovat žalobkyni uváděným skutečnostem pouze v rozsahu vyplývajícím z výše připomenutých rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31, resp. ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128. S přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům pak soud za dané situace uzavřel, že závěry správních orgánů v daném ohledu odpovídají ustálené rozhodovací praxi správních soudů týkající se důsledků probíhajícího konfliktu na částech

ukrajinského území. Ani obecný poukaz žalobkyně na probíhající ozbrojený konflikt tak nemohl podle přesvědčení soudu vést k závěru o nepřiměřenosti zásahu spočívajícího ve vydání Napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

50. Na základě všech shora uvedených skutečností a důvodů Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
51. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. prosince 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v .r.
předsedkyně senátu